

Överklagande till Högsta Domstolen

Riddarhustorget 8, Box 2066, 10312 STOCKHOLM (tel 08-6176400)

Namn på de dömda:

Göran Drougge, grusåsgränd 21

Agneta Norberg, Vinstvägen

Jonatan Eriksson-Sjöman

Överklagandet gäller beslut i Svea hovrätt, avdelning 7 mål nr B 8558-05 rotel 0713 att inte meddela prövningstillstånd - (för dom för brottet "Störande av förrättning" i Sthlms Tingsrätt, 2005-10-14 (Mål nr B 17512-05))

Vi yrkar på att bli frikända. Principiellt för att domvilla förekommit i tingsrättens dom och även för att en prövning i högsta domstolen är av vikt för rättstillämningen i stort eftersom ärendet rör rikets grundlag, framför allt yttrandefrihetsgrundlagen.

Den konkreta anledningen till att vi anser att domvilla har begåtts är för det första att vi inte hade för avsikt att störa och att det enligt vad som framkom under rättegången 050930 inte kunde presenteras några bevis för att någon i riksdagens kammare blivit störd av vår manifestation den 22 mars 2005. Eftersom åklagaren inte kunde visa att någon blivit störd av vårt agerande så kan vi inte fällas för störande av förrättning.

De två vittnen, Walid Rekkab och Ulf Isaksson, som åklagaren använde för att styrka sitt åtal lämnade starkt motstridande beskrivningar av vad som förekommit i samband med den händelse den 22 mars i riksdagens kammare som ledde till åtalet. Enligt vår mening var det vaktstyrkan, där Walid och Ulf ingick, som ledde till det tumult som uppstod och som eventuellt skulle kunna uppfattas som störande.

Det enda vittnet, försvarets vittne riksdagsledamoten Sermin Özurkut, som var i en situation där det påstådda störandet skulle ha kunnat uppfattas som störande av förrättning, lämnade, vilket också tydligt framgår enligt referatet i Tingsrättens domskäl s. 5, ett vittnesmål där hon slår fast att hon "varken såg, hörde eller märkte någonting". Åklagaren försökte inte på något sätt att vederlägga hennes vittnesmål. Vem blev i sådana fall störd av vår handling?

I vilket fall som helst är det uppenbart att även om det – trots vår avsikt - förekommit ett "störande" moment, så var detta minimalt. Vi anser att de folkvalda i riksdagen borde, utifrån sin ställning och sina uppgifter som landets ledande politiker, tåla en sådan, eventuell, minimal störning.

Vi som genomförde manifestationen i Riksdagen hade, vilket borde vara uppenbart, som motiv att föra fram en åsikt om svenska regeringens utrikespolitik: **"inget svenskt stöd till USA:s krigspolitik"**, stod det på banderollen som vi vecklade ut i riksdagshuset.

Bakgrunden till vår handling i riksdagen den 22 mars 2005 var det som vi anser vara det folkrättvidriga aggressionskrig som förs under ledning av USA och Storbritannien mot det suveräna landet Irak.

Att kriget förorsakat 10000-tals civilpersoners död och förs bl a genom användandet av urskillningslöst dödande vapen såsom clusterbomber, utarmat uran och vit fosfor gör protester mot kriget mer förståeliga och mer berättigade.

Den svenska regeringen har trots detta sedan 20 mars 2003 inte uttalat någon officiell kritik mot kriget eller mot dem som för kriget men däremot godkänt betydande vapenexport från Sverige till de krigförande länderna.

Som vi visat med utskrifter från Utrikesdepartementets registrator, redan inför och under förhandlingarna i tingsrätten, har vi vid flera tillfällen från april 2004 till november 2004 försökt att nå fram till regeringen och utrikesministern med vår ståndpunkt. Men inte fått något som helst svar eller reaktion på våra skrivelser. (se bilaga 1)

Detta är i korthet bakgrunden till att vi valde att genomföra den fredliga manifestationen i riksdagshuset den 22 mars 2005 som ett desperat försök att nå fram med våra åsikter till utrikesminister Leila Freivalds.

Den allvarliga bakgrunden till vårt handlande måste tas med i beräkningen som en förmildrande omständighet.

Att döma oss utan prövning innebär att Svea Hovrätt inte tar tillräcklig hänsyn till den grundlagsfästa yttrandefriheten.

Detta är en principiell fråga som rör rikets grundlagar, därför anser vi att det är utomordentligt viktigt att prövningstillstånd i Högsta domstolen beviljas.

Stockholm 8 januari 2006

Agneta Norberg, Jonatan Eriksson-Sjöman, Göran Drougge